

Apel Twojego dziecka

Nie psuj mnie, dając mi wszystko, o co Cię proszę.
Niektórymi prośbami jedynie wystawiam Cię na próbę.

Nie obawiaj się postępować wobec mnie twardo i zdecydowanie.
Daje mi to poczucie bezpieczeństwa.

Nie pozwól mi utrwalić złych nawyków.
Ufam, że Ty pomożesz mi się z nimi uporać.

Nie postępuj tak, abym czuł się mniejszy niż jestem.
To sprawia, że postępuję głupio, żeby udowodnić, że jestem duży.

Nie karć mnie w obecności innych.
Najbardziej mnie przekonujesz, gdy mówisz do mnie spokojnie i dyskretnie.

Nie ochraniaj mnie przed konsekwencjami tego co zrobiłem.
Potrzebne mi są również bolesne doświadczenia.

Nie przejmuj się zbyttnio, gdy mówię „Ja Cię nienawidzę”.
To nie Ciebie nienawidzę, ale ograniczeń, które stawiasz przede mną.

Nie przejmuj się zbyttnio moimi małymi dolegliwościami.
Pomyśl jednak czy nie staram się przy ich pomocy przyciągnąć Twojej uwagi, której tak bardzo potrzebuję.

Nie gderaj.
Będę się bronił, udając głuchego.

Nie dawaj mi pochopnych obietnic,
bo czuję się bardzo zawiedziony, gdy ich później nie dotrzymujesz.

Nie przeceniaj mnie.
To mnie krępuje i niekiedy zmusza do kłamstwa, aby nie sprawić Ci zawodu.

Nie zmieniaj swoich zasad postępowania w zależności od układów.
Czuję się wtedy zagubiony i tracę wiarę w Ciebie.

Nie zbywaj mnie, gdy stawiam Ci pytania.
Ja znajdę informacje gdzie indziej, ale chciałbym żebyś Ty była moim
przewodnikiem po świecie.

Nie mów, że mój strach i moje obawy są głupie.
Dla mnie są bardzo realne.

Nigdy nawet nie sugeruj, że ty jesteś doskonały i nieomylny.
Przeżywam bowiem zbyt wielki wstrząs, gdy widzę, że nie jesteś taki.

Nigdy nie myśl, że usprawiedliwianie się przede mną jest poniżej Twojej
godności.

Wzbudza ono we mnie prawdziwą serdeczność.

Nie zabraniaj mi eksperymentowania i popełniania błędów.
Bez tego nie mogę się rozwijać.

Nie zapominaj jak szybko dorastam.
Jest Ci zapewne trudno dotrzymać mi kroku, ale, proszę Cię, postaraj
się.